

LA VETLLA DEL REY*

Pere el Gran está sol. A la gentada franca
no mes s'hi oposará son bras, ample y altiu;
son bras de sobirá qu'es una forta branca
d'hont penja la tebior tremolosa d'un niu.

Y sol, s'en es anat á Montserrat, la casa
payral, com un infant qui té neguits al cor.
Allá passa una nit vetllant, núa l'espasa,
ab un plorar d'argent sobre la barba d'or.

—María, en eix sejorn de cimes gegantines
Vos heu prèrs el tirat del poble catalá;
Vos sòu en mitj dels pins y en mitj de les alsines,
feynera com les aygues, morena com el pa.

Son fetes nostres terres a llamps y pedregades;
tenen caxals y esberles del llur sotragament;
els gorchs, que axecan fum de malvestats passades,
les roques, degotant la sanch de llur torment.

Y els arbres núes, furioses y colossals carcasses,
y aquell esquexament y aquell dolor dels cims,
y aquelles boyres plenes d'angoxes y amenasses,
y aquelles cases xiques que guaytan els abims;

les aus llordes y negres, volant per les altures;
la neu demunt les branques penjantes del abet,
y els homens arrapats a les montanyes dures,
solcats de les fadigues y tremolant de fret!

* Vegeu la nota de la pàgina 75.

Donchs totes eixes terres, Maria, son de Vos,
Vos les guaytareu, totes rancunia y avaricia,
y Vos les heu cobert d'un esguart amorós
y ha fet vostra Blavor com una gran carícia.

En llochs deserts heu mès quiétudes recullides
y sants ab ulls molt dolços en cingles y en afraus;
us heu aparegut en les nits esquisides;
per Vos hi ha els cims de rosa y els gorchs süaus y blaus.

Als rierols heu dat un riure d'infantesa;
heu fet els pins mes alts, silenciosos y bons;
Vos heu creat, com un abril de placidesa
rondalles de llumets, cançons d'aucells y fonts.

Heu dut a les montanyes dolzor religiosa,
y als ayres, suavitat de llunyedans sospirs,
y heu fet caure una neu molt tendre y amorosa
de petites ermites y petits monastirs.

Y aixís es Catalunya diversa com la vida;
es aspre y melangiosa, te amors y feredats;
es la donzella bruna, plena de sol y ardida
de la cintura forta y els ulls enamorats.

Avuy saccejan l'ayre clarins y cridadisses.
Oh torbs y tramontanes, com es que no esclateu?
Jamay passareu tantas negrors bellugadisses
demunt la gran pureza del nostre Pirineu.

Mes Vos Verge Maria qu'us fereu catalana
qu'heu trepitjat pinasses ab vostres peus divins;
oh Vos, Verge colrada, senzilla y montanyana,
qu'aymeu mes que les roses els nostres romanins.

Si sou dolsor, també per forta us aclamám.
La castedat es sempre cenyida y ben armada.
Vos sou Torre d'Ivori sobre el pecat plantada
y heu esberlat la testa que llengoteja un flam.

Vos de pureses sou guardadora segura;
son liir desconegut Vos dona tremolant
la terra catalana, petita, bona y pura,
obrint la má com un deliciós infant.

Y aixís, devant la inmensa creuada qui devalla
oh Mare! conduhiunos y dirigiunos Vos,
puig sou com un exércit en ordre de batalla
ab llances apretades y crits axordadôs.

A Catalunya us guaytan aymants vostres fillades;
tots nosaltres, de tot arreu, en tot moment,
veyèm vostra demora de cimes retallades,
veyèm vostra biavor llunyana y resplendent.

Us guaytan els cimals ab llur repós etern,
y els grans castells ombrívols vetllant de nits y dies,
els boscos isolats ab llur cant plá d'hivern,
y els ulls bons y eternits de les velles masies.

Els cataláns us cercan confiats, oh dolsa Mare
si fins aquí arrivessin les furies y el trepitj,
mirantvos ab amor romandriam encare.
Catalunya us dú al pit! Catalunya us te al mitj!—

Ja era ben clar; tot l'ayre cantava y s'agitava,
del matinal incendi lluhia Montserrat;
bullent de mil pervindres el día s'axecava;
ab onejars de porpra, de gloria y majestat.